

SÁROSI KÁROLY

Vörös Márta

(Vörös Márta — baranyai népmese nyomán)

Kelő nappal Vörös Márta
Índul meggyszín hintójába,
Négy szép deres sebes lábán,
Országutak szálló porán,
Robotolók hosszú során,
Birtokait nézni járja.

Térdre jobbágy! — s egy üntésre,
Baranyának úrnőjére,
Póri szemek nem tekintnek,
Kik az úton járni mernek,
Csatlósoknak, kíséreknek:
— Az útipénzt fizesse le! —

Hull az árva,
Napvilágot ritkán látta,
Kérges kézből hull a garas.
Nem hamis-e, van-e hijas?
— Már messze jár a négylovas —
Elég lesz egy lakomára?

Tűző napon Vörös Márta
Meggyszín piros hintójába
Habit vet négy deres lova,
Országútnak fojtó pora,
Vándorlóknak semmi nyoma,
Birtokai szélét járja

Négy iló egyszerre felhorkan,
Jobbágy térdel szörnyű porban,
Könny folyik le sápadt arcán,
— Fiam, fiam a halálán!
Pénzem nincs Csak élve látnám! —
Három napra megy robotba

Ó ha tudná — fia nem é!
Sírban nyugszik a keresztnél,
Vörös Márta kacagása,
Két szemének forró lángja,
Karcsú teste vonaglása
Jobban gyilkol minden tőrnel.

Nyugszik a nap, Vörös Márta
 Bágyadtan ül hintójába,
 Por lepi négy sebes lovát,
 Űrnőjüket haza hozzák.
 — Még'egy kicsit, még egy hajrát!
 Mért nem tértek délben vissza?! —

Áll egy vándor, áll az úton.
 — Térdre jobbágy! — de nem térdel, —
 — Süveget le! — marad nyugton. —
 Bátran néz és emelt fővel,
 Nem törődik az intéssel.

Kézintésre csatlós sereg
 Reárohan, földre bukik,
 Felkelne még, de nem lehet,
 Süvegét is porba ütik.
 — Ki látja öt három napig?!

Pribék kezek verték, verték,
 Kapálásban törte kezét,
 De kínokat tűrte némán.
 — Fiam, fiám a halálán! —
 Jajok ültek kinzott ajkán:
 — Megkapja a büntetését! —

Harmadnapján föl Budára!
 Erős várnak kapujában
 Jobbágy kopog — Mátyás lép be,
 Rongyos, vándor öltözkébe.
 Futárt szalaszt hevenyébe:
 — Föl Budára Vörös Márta! —

Három éjjel Vörös Márta,
 Álmatlanul a sötétben,
 Selyem ágyán hanykolódva,
 Vándor szemét látja egyre.

Negyedik nap kemény daccal,
 Meggyszín piros hintójába,
 Négy szép deresét befogja,
 Márványfehér sápadt arccal
 Homlokukat megcsókolja.

Baranyának magas dombja,
 — Sebes lovak hova, hova? —
 — Szakadéknál égbe szállunk,
 Oda visz négy sebes lábunk —
 Mátyás Budán öt ne várja .
 Völgyben lelték örök álmuk.